

[Ole Bjørn Kraft.]

ne slår „aggressoren“ tilbage og forfølger ham ind på fransk territorium, skal man kæmpe sammen med dem. Og det kunne man naturligvis tage, hvis en enkelt kommunistleder havde fundet på det, men når man så hører et citat af, hvad den italienske kommunistleder siger, er det nøjagtigt det samme:

„I det hypotetiske tilfælde, at den russiske hær ville komme ud for at skulle forfølge en angriber ind på vort område, tror jeg, at det italienske folk“

o. s. v. Og når man hører den måde, hvorpå det ærede medlem taler om disse ting, er det hele den samme forestillingskreds, ganske nøjagtigt den samme. De solidaritets-erklæringer, der er blevet afgivet fra det kommunistiske partis side, har hidtil i første række været vendt andre steder hen end til Danmark og det danske folk.

Det, som må være det afgørende for vor bedømmelse, er, om det ærede parti helt og fuldt og uden forbehold af nogen art vil bøje sig for folkestyrets principper her i landet. Vil det kommunistiske parti og dets leder her i landet afgive en erklæring om, at det i alle tilfælde vil rette sig efter, hvad den regering, der hviler på det danske folks flertal og den danske rigsdags flertal, beslutter i tilfælde af, at der kommer en krig her i landet, eller vil de det ikke? Det var interessant at få svar derpå.

Jørgen Jørgensen: Selvom jeg må regne med at påkalde det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts og det ærede medlem hr. Edvard Sørensens vrede, kan jeg ikke undlade at takke udenrigsministeren for den saglige måde, han har taget debatten på. Jeg kan ikke være enig med den højtærede udenrigsminister i, at den politik, som regeringen nu foreslår, skulle være en politik, der ikke brød med den linie, vi hidtil har fulgt i dansk udenrigspolitik. På dette område — det er vist iøvrigt også det eneste — må jeg alligevel mene, at de ærede medlemmer hr. Ole Bjørn Kraft og hr. Edvard Sørensen har ret, når de begge konstaterer, at dette er noget helt nyt og for dem meget afgørende, og at det er et brud med den tidligere linie i dansk udenrigspolitik.

Når den højtærede udenrigsminister anfører, at Atlantpagten er i overensstemmel-

se med De Forenede Nationers regler, fordi man også indenfor De Forenede Nationer har regnet med regionale aftaler, så er det jo rigtigt, at det har man regnet med, men jeg vil alligevel tro, at hvis konsekvensen bliver den, at staterne i De Forenede Nationer efterhånden samles i så store regionale pagter, at det bliver to store magtgrupper, der står imod hinanden, så vil dog vistnok forudsætningen og grundlaget for De Forenede Nationers arbejde være noget vanskeligt og noget forrykket og langt borte fra det, der egentlig var De Forenede Nationers mening og ånd, da pagten blev til.

Jeg sagde ikke, at tilslutning til Atlantpagten ikke gav nogen som helst sikkerhed, men jeg sagde, at jeg mente, at sikkerheden var tvivlsom, og at vi ved vor deltagelse i Atlantpagten pådrog os en risiko, som jeg måtte bedømme til at være større end den øgede sikkerhed, vi kunne vente at opnå ved at blive medlemmer af pagten.

Jeg fremførte heller ikke det synspunkt, at vi ved vor deltagelse i pagten, ved at indkøbe militærmateriel, kunne risikere at komme i den situation, at vi skulle bruge så mange penge, at vi ikke var i stand til at opretholde vor almindelige sociale standard. Jeg har meget vel forstået, at der vil formentlig være muligheder for at skaffe militærmateriel tilveje på vilkår, som ikke i altfor høj grad vil gå ud over vor egen økonomi. Men man må dog alligevel gøre sig klart, at selvom vi får et militærapparat uden meget store anskaffelsesomkostninger, vil det for det første pålægge landet betydelige byrder årligt både økonomisk og menneskeligt, men det vil også meget let kunne få et omfang, som på disse områder vil kunne gå udover, hvad landet kan bære, og som vil svække de muligheder for sociale og kulturelle fremskridt, som jeg talte om.

Den højtærede udenrigsminister sagde, at der havde været tilstrækkelig tid til at danne sig en mening. Deri har ministeren ikke ret. Det er noget helt nyt, der her foreligger. Vi har drøftet en nordisk union, og vi har drøftet andre muligheder her i rigsdagen; men vi har ikke tidligere på noget tidspunkt drøftet den mulighed, som her foreligger, at Danmark skulle gå ind i en militæralliance med de forpligtelser, der følger dermed, i en udstrækning og med en